

VAMPIRATI

PLIMA UŽASA

DŽASTIN SOMPER

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Justin Somper
VAMPIRATES
Tide of Terror

Copyright © 2006 Justin Somper

Cover illustration © 2006 Bob Lea

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za moju majku Telmu Somper,
koja uvek traga za dobrim knjigama.
Nadam se da će joj se ova dopasti!
S ljubavlju i zahvalnošću za svu tvoju podršku.*

PROLOG

Noćni surfer

Sumrak. Pusta uvala. Talasi halapljivo ližu pesak što menja boju od bele do zlatnožute i konačno do boje ćilibara, dok se sunce umorno spušta i ponire u more boje mastila. Gladni talasi brzo gutaju vatrenu kuglu.

Ostaju samo senke. Ljudsko oko ne razaznaje granicu kopna i vode, niti vode i neba. Ljudsko oko ne može da prodre kroz neumoljivi huk i vrtlog okeana. Jer to nije obična pomrčina naselja i gradova. Ovo je *prava* tama – duboka, gusta i crna poput somota.

Gde je mesec? Kao da nije hteo da izađe noćas, nerad da prisustvuje onome što sledi. Gde su zvezde? I one kao da su želele da ostanu po strani. Ni meseca. Ni zvezda. U ovakvoj noći, mogli biste pomisliti da dolazi kraj sveta. A za nekoga od vas to bi mogla biti istina.

Jer tamni talasi kriju tajnu. Čovek – ili bar neko ko *izgleda* kao čovek – surfuje na talasima. To nije nimalo lako. Crni talasi su visoki i jaki, i teraju ga do same ivice snage i izdržljivosti. Uprkos tome, uprkos mraku, on ne gubi ravnotežu. Njegovo mišićavo telo se izvija, kao prilepljeno uz dasku. Bitka koju vodi s talasima dostojna je poštovanja. Uspeva da se održi na njima.

Konačno, talasi kao da su se umorili i rešili da nagrade njegovu odlučnost, spuštajući ga u plićak. On se i dalje hitro kreće, a daska ostrim pokretima seče tanku, neprozirnu površinu vode.

Skače sa daske i spušta stopala na pesak. Voda poslednjim zamahom pokušava da se dokopa daske, ali on je izvlači iz morske pene, i izvan njenog domašaja. S daskom pod rukom, kreće po suvom pesku.

Ne zastaje ni na tren, uprkos težini daske. Ne smeta mu ni noćna hladnoća. Začudo, iako je došao iz morskih dubina, koža i kosa su mu već suvi. I odeća mu je suva kao barut. Ne nosi ronilačku, već običnu odeću – pantalone i košulju kojoj su rukevi otkinuti iz ramena, radi što veće slobode pokreta. Bos je.

Dolazi do podnožja litice i naslanja dasku na stenu, ostavlja je za sobom dok se penje. Isprva kreće putem, ali se na većoj visini rukama služi podjednako vešto kao i nogama. Više ne liči na čoveka, već na divlju zver. Zapravo, on je i jedno i drugo. I više od toga.

Stiže do vrha litice i na trenutak zastaje, sa zadovoljstvom posmatrajući strmu stenu uz koju se uspeo, gledajući preko peska ka uzburkanom moru odakle je stigao. Ljudsko oko ne bi moglo opaziti granicu kopna i vode. Ali njegove oči vide sve. *Njegove oči s lakoćom vide u tami.*

Ne gubi više vreme na divljenje samom sebi, već kreće napred. Ispred njega je visoka ograda, ali posle svih prepreka koje je prešao, ova je laka. Dočekuje se na meku travu. Gleda napred, daleko napred, ka kući u daljini – ka prozorima koji su jarko osvetljeni, čak i u ove kasne sate. Kuća kao da gori od tolikog svetla. Od toga ga bole oči, ali on zaboravlja na bol i nastavlja dalje.

Dugim koracima brzo odmiče ka kući. Prelazi preko polja po kojem trče konji. Načas zastaje da ih pogleda. Oni ga ne vide, ali osećaju njegovo prisustvo i na tren staju kao ukopani.

Stranci ih obično plaše. Ali večeras nemaju razloga za strah. On produžava put.

Stiže do ogromnog bazena i, uvek spreman za predstavu, ne može odoleti da skoči i snažnim zamasima prepliva s kraja na kraj. Potom izlazi, a odeća mu je opet suva kao barut.

Pred njim je sada gustiš stabala, voćnjak. Dok prolazi kroz njega, češe se o granje, zreli plodovi padaju na zemlju. Krupnim stopalima nemarno gazi breskve i narove.

Iza voćnjaka je drugi travnjak, još mekši od prethodnog. Otire stopala o travu, brišući ih od zgaženog voća, i ide dalje. Gotovo je stigao do kuće. Od nje ga sada deli samo još ružičnjak – pun gusto isprepletanog grmlja, oštrog trnja i krupnih, somotastih cvetova. A usred cveća stoji žena. Znao je da će biti tu. Zastaje da pogleda taj neobičan prizor.

To je sredovečna žena, tela zaobljenog od lagodnog života, u ružičastom kimonu, nosi korpu preko ruke i punačkim prstima drži baštenske makaze. Na glavi ima traku s malom sijalicom spređa. Izgleda smešno, ali se vedro osmehuje dok bira ruže i secka stabljike, miriše cvetove i nežno ih polaže u korpu.

Neko vreme ga ne primećuje. Zatim on bosim stopalom, donekle namerno, gazi palu grančicu.

„Šta je to? Ko je tamo?“

Žena se okreće, sijalica na njenoj glavi leluja, poput svica.

Ne vidi ga. Trenutak kasnije vraća se svom prijatnom poslu, tiho pevuseći. Zvuči kao priglupa pčelica. On želi malo da se zabavi, te zgazi još jednu grančicu. Deluje. Ona poskoči – bar onoliko koliko joj to punačko telo dozvoljava.

On izlazi iz senke i staje pravo na svetlo.

Sad ga vidi. Odmerava ga pogledom. Ipak, mora se priznati, ne izgleda toliko uplašeno koliko bi se moglo očekivati. Zapravo, ljuta je.

„Ko si ti?“, pita. „Šta tražiš ovde?“

On zuri u nju.

„Ko si?“, ponavlja ona.

„Ko si ti?“, pita je on.

„Ja sam Loreta Bazbi, naravno. A ovo je moj ružičnjak. I ti ovde nemaš šta da tražiš.“

On zakorači ka njoj smešeci se, pruža ruku ka njenoj korpi i uzima jednu ružu. Prinosi je nosu. Miriše sladunjavo – prejako. Gnječi cvet jednom rukom i odbacuje ga.

„Kako se usuđuješ, grubijane jedan!“, viče ona. „Zar ne znaš ko sam? Zar ne znaš ko mi je muž?“

„Bazbi“, kaže on. Zar misli da je glup? Nije glup.

„Tako je“, odgovara ona. „Loklan Bazbi – direktor *Kooperativne banke* Zaliva Polumeseca, predsednik *Severoistočnog trgovinskog odbora*, starešina *Progresivne crkve* Zaliva Polumeseca i najmoćniji čovek u ovom kraju.“ Strelja ga pogledom dok mu njena sijalica bije u oči. „Večeras si zašao u pogrešan ružičnjak, tupane.“

Sad ga je uvredila. Uvredila i razljutila. Svetlost mu bode oči, a slatki miris ruža izaziva mučninu. Gleda u ženu, koja nastavlja da kevdce, poput dosadnog šteneta. Konačno, više ne može da je sluša.

Hvata je mišićavom rukom i diže u vazduh, tako da se gledaju u oči. Zaprepašćena, mlatara nogama po vazduhu, kao da još misli kako može da mu umakne. Prezrivo bulji u njega, ali sad mu prvi put vidi oči. Ili bar duplje u kojima bi oči trebalo da se nalaze. Jer to su samo užarene duplje – duboka plamena jezera. Ostala je bez reči jer je izgubila glas. Prestaje da mlatara nogama. Sijalica joj klizi sa čela i poslednje što vidi jesu njegovi zubi. Dva zlatna zuba, poput bodeža koji se ustremljuju ka njoj.

Krv joj je dobra – mada pomalo preblaga za njegov ukus. Ispija je brzo i snažno, u tren oka. Zatim je ostavlja nasred ružičnjaka. Iznenadni nalet vetra kida nekoliko latica, koje lepršaju iznad nje kao konfete pre no što padnu na njen leš.

Obavio je svoj posao ovde. Vraća se preko pokošenog travnjaka, pored bazena i polja s konjima, do ivice mračne stene. Kao da ga pozdravlja, mesec se napokon probija kroz tamne

oblake. On se smeši, prepороđen, dok mu venama kruži sveža krv. Zatim sa urlikom skače sa ivice litice, okrećući se u blagom noćnom vazduhu.

Oseća snažni nalet adrenalina. *Evo* šta znači biti slobodan, misli. Ne shvata kako je toliko dugo izdržao na brodu. Kako je trpeo onog kapetana – njegova pravila i zakone... *Za mene* toga više nema, misli on, gazeći po pesku. Za Sidorija više nema pravila. Odsad ću sam lutati po svetlu. Bez ograničenja.

Visoko iznad njega, usred njenog voljenog ružičnjaka, sijalica Lorete Bazbi slabačko zatreperi, a zatim se gasi. Baterija je prazna, kao i telo žene što leži na zemlji.

PRVO POGLAVLJE

Tri gusara

Kanija Kejt šetala je palubom broda *Dijablo* obilazeći svoje elitne gusarske borbene snage. Napad počinje za nekih sat vremena, a odabrani pirati već su na palubi, gde se fizički i psihički pripremaju za nastupajući okršaj. Kejt je polako prošla sredinom palube, posmatrajući ih kako vežbaju i prisećajući se šta kome treba da kaže. Kao zamenik kapetana još uvek se oseća neobično, ali i uzbuđeno. Na *Dijablu* se u poslednjih nekoliko meseci štošta promenilo. Čeng Li je napustila brod – i otišla da radi kao profesor, ništa manje! – te je mesto kapetanovog zamenika ostalo upražnjeno, a Kejt nije trebalo mnogo nagovarati da ga prihvati. Sad kad je Čeng Li otišla, kapetan Moluko Rati opet je bio veseo kao nekad. Ona mu je oduvek bila trn u oku. Činilo se da mu Kejt kao zamenik daleko više odgovara. Možda se nisu uvek slagali oko strategije, ali je među njima postojalo uzajamno prijateljstvo i poštovanje, a u planiranju napada obično joj je dopuštao da kaže poslednju reč. Međutim, od svih promena koje su se odigrale na brodu u poslednjih nekoliko meseci, za Kejt je najvažnija bila dolazak blizanaca Tempest.

Stigli su u vrlo tragičnim okolnostima. Konor je došao prvi, nedelju-dve pre svoje sestre blizakinje, Grejs. Posle smrti svoga oca, blizanci su napustili svoj rodni grad – Zaliv Polumeseca

– isplovivši na pučinu starim očevim brodom. Međutim, pratila ih je nesreća i brod je zahvatila strahovita oluja. Blizanci se umalo nisu utopili, međutim, sudbina ih je spasla, mada ih je na izvesno vreme razdvojila.

Kejt je znala kako je taj rastanak Konoru teško pao, ali dečaku je služilo na čast što se brzo i svim srcem prilagodio životu na *Dijablu*. Upravo je gledala kako na samom kraju palube vežba mačevanje sa svojim najboljim drugovima – Bartolomejom „Bartom“ Pirsom i Džezom Stuklijem. Pohitala je ka njima. I Bart i Džez su već godinama bili članovi posade i behu najomiljeniji na brodu. Obojica su sada bili u ranim dvadesetim, ali su potpisali ugovor s kapetanom i postali gusari još kao tinejdžeri. Još tada je Bart bio jedan od najsnažnijih mornara na brodu. Uz njenu pomoć, postao je i vrstan mačevalac. Džez je bio sitniji i mršaviji, ali istini za volju, još veštiji s mačem. Dok se Bart borio velikim mačem i često predvodio napad, Džez je – kao i sama Kejt – bio prefinjeni majstor i svojim je rapirom često odlučivao o ishodu bitke.

A tu je bio i Konor Tempest – tek četrnaestogodišnjak. Proveo je na brodu jedva tri meseca, bez ikakve prethodne obuke. Kejt ga je obučila da koristi rapir i bila oduševljena njegovim talentom i posvećenošću. Sada je Kejt, gledajući kako trojica mladih gusara izvode svoju vežbu, jedva umela da kaže ko je od njih najdarovitiji. Bila je posebno oduševljena što je Džez uzeo Konora u zaštitu. Nadala se da će mu, kao mladom šegrtu, preneti svoju veštinu u mačevanju rapirom.

„Pa kako su nam danas tri gusara?“, upita Kejt sa osmehom. Ona im je smislila taj nadimak, koji se odmah primio. Trojica pirata bili su nerazdvojni. Svaki od njih uvek je tražio svoje drugove – u borbi i van nje.

Sva trojica digoše pogled i nasmešiše se, salutirajući zameniku kapetana.

„Dobro smo, hvala na pitanju, gospođice“, reče Bart, šeret-ski se osmehujući. On i Kejt su neprestano oćijukali, u čemu

je ona potajno uživala, ali nije smela da ga ohrabruje dok se spremaju za napad.

„Na mestu voljno, momci“, kazala je prilazeći im. Mada im je dala dozvolu da se opuste, ta komanda je takođe trebalo da ih podseti kako im je ona zapovednik.

Bart je shvatio nagoveštaj. „Dakle“, upitao je, „reci nam još nešto o brodu koji napadamo.“

„To je teretni brod“, reče Kejt. „Pratimo ga celog dana. Kapetan Rati je juče dobio obaveštenje iz jednog od naših najpouzdanijih izvora. Prepun je robe – i nedovoljno spreman za odbranu. Što je još bolje, na našoj je morskoj teritoriji.“

„To bi onda trebalo da bude lak posao“, reče Džez Stukli.

„Nikad ne očekuj tako nešto“, reče Kejt. „Sve nam ide u pri-log, ali ne smemo se opustiti.“

„Ne, gospodine!“, uzviknu Džez.

„Ne *gospodine?*“, ponovi Bart. On i Konor se nasmešiše omašci svog druga.

Džez slegnu ramenima i porumene. „Izvinite, *gospođice*. Ne znam šta...“

„Sve je u redu“, odgovori Kejt, kojoj je to bilo simpatično, mada nije htela to da pokaže. Okrenula se Konoru. „A kako je danas mladi gospodin Tempest?“

Konor je pogleda u oči. „Dobro je, i spreman je za napad!“

„Odlično!“, reče Kejt. „A kako je Grejs?“

Konor slegnu ramenima. „Koliko znam, dobro. Nisam je video od doručka. Mislim da je jutros čistila oružje.“

„I ona lepo napreduje u mačevanju“, kazala je Kejt. Primetila je da se Konor odmah uozbiljio, kao i uvek kad bi se pomenula Grejsina mačevalačka obuka. Ne brine se valjda da će ga ona prestići? Koliko god da je Grejs bila nadarena – a svakako je pokazivala prirodnu sklonost ka mačevanju – nije bila tako uporna u vežbanju kao Konor. Šteta, pomisli Kejt. Zašto momci uvek moraju da budu najbolji? Moraće da porazgovara s Grejs i da je ubedi da to shvati malo ozbiljnije. Možda bi malo vežbe

jedan na jedan s nekom od žena gusara – možda s Džonom? – moglo da pomogne.

„Nećete je voditi u bitku, zar ne?“, upita Konor.

„Ne“, odgovori Kejt odmahujući glavom. „Ne, nije još spremna.“ Videla je kako se Konor istog časa opustio. Činilo joj se da sad shvata. On samo previše brine za svoju sestru. Ne želi da se Grejs izloži opasnosti. Ali na gusarskom brodu život bez opasnosti je nemoguć, a Grejs je već pokazala da ume da se snađe. Na kraju krajeva, nju je „spasao“ brod vampira – ili tačnije, *vampirata* – a ipak je uspela da preživi. Uprkos zapitkivanju posade, Grejs im je vrlo malo ispričala o onome šta se dešavalo na tom brodu. Poverila se samo Konoru i, mada je on strogo čuvao sestrinu tajnu, nagovestio je da je tamo bila izložena znatnoj opasnosti. Razumljivo je što želi da je zaštiti od novih nedaća.

„Ne smeš toliko brinuti zbog nje“, reče Kejt Konoru. „Izdržljivija je nego koža na balčaku mog mača.“

Konor se nasmeši, ali jedva приметно. „Ona mi je sestra, Kejt. Ona mi je sada sve što imam na svetu.“

„Ma daj, družo“, reče Bart, tapšući ga po ramenu. „A šta smo ti mi?“

„Da“, dodade Džez, munuvši Konora u rebra. „A tri gusara?“

„Svi za jednog, jedan za sve!“, viknu Bart.

„Vrlo originalno“, uzdahnu Kejt.

Međutim, njihovo izmotavanje je uspelo. Konor se opet smešio.

„Dobro, momci“, reče Kejt, „idem da obavim poslednje pripreme za napad.“

„Da, *gospodine!*“, reče Bart, salutirajući.

Kejt htela da se namršti, ali nije mogla da obuzda smeh. „Dosta krevljenja, *gospodine* Pirs. Ako nastavite da brbljate, noćas ćete ribati klozete dok mi ostali budemo kod Ma Ketl.“ Okrenula se i otišla, pre no što smeh ponovo nadvlada njenu ozbiljnost.

„Ooo, što volim kad je tako nadmena“, reče Bart drugovima. Konor pogleda u Džeza i prevrnu očima.

„Hajde, Konore“, reče Džez, „prepustimo gospodina Pirsu ljubavnim maštanjima, dok mi malo vežbamo mačevanje.“

„Važi“, složi se Konor.

Pošto je provela jutro čisteći mačeve, Grejs Tempest je morala i sama dobro da se opere. Istrljala je šake i ruke, ali – mada je uglavnom uspela da skine prljavštinu – nije mogla da se oslobodi mirisa ulja i metala. Pa dobro, ispariće već, pomisli ona. Pozdravivši se s drugovima, krenula je u svoju kabinu na zasluženi odmor. Dok je prolazila hodnikom, čula je kako se gusari na gornjoj palubi spremaju za napad. I Konor će biti među njima. Obuze je nagoni strah. Posle tri meseca, i dalje joj je bilo neobično da o svom bratu misli kao o gusarskom čudu od deteta.

Ponekad se čudila kako je došlo do svega toga. Posle smrti njihovog oca, u Zalivu Polumeseca nije im preostalo ništa – ništa osim mučnog života u sirotištu, ili mogućnosti da ih usvoji suludi upravnik banke, Loklan Bazbi i njegova poremećena žena, Loreta. I tako su se otisnuli na more svojim starim brodom, *Luzijana leđi*, ne znajući tačno kuda idu, ali sigurni da će im svugde biti bolje nego tamo odakle su krenuli.

Otvarajući vrata svoje male kabine, Grejs pomisli kako nijedno od njih nije moglo ni da zamisli šta ih čeka. Njenog brata je spasao gusarski brod. A ona je završila među vampiratima – stvorenjima o kakvima je čula samo u čudnoj mornarskoj pesmi koju je njen pokojni otac pevao blizancima.

Ispričaću vam priču o vampiratima,

Od davnina dobro znanu.

Pevaću pesmu o toj drevnoj lađi

Strašnoj posadi i kapetanu.

*Da, pevaću pesmu o toj drevnoj lađi
Što plovi po okeanu...
Što luta po okeanu.*

Koliko god puta da su čuli tu pesmu, nikad nisu ni pomislili da bi takav brod mogao stvarno postojati. A postojao je! I ona se našla na njemu, pred licem – ili, tačnije rečeno, pred maskom – tajanstvenog kapetana.

*A kapetan na licu veo nosi
Da oko sebe strah ne stvara
Da sakrije mrtvački bledo lice
I pogled strašan kô pogled ubice
I zube oštre poput sabljara.
O, kažu da kapetan nosi veo
Da nikada ne vidi dan beo.*

Kapetan *nije* nosio veo; zapravo, nosio je masku. To je bio samo jedan od detalja po kojima se stvarnost vampiratskog broda razlikovala od teksta pesme. Brod je *zaista* bio tajanstven, što bi se moglo i očekivati. Ali na njemu ipak *nije* vladao neopisivi užas, kao što su svi mislili. Bar ne za nju.

„Zar to nije *jezivo* mesto?“, zapitkivali su je gusari svakog dana. „Šta je bilo *najstrašnije* od svega što ti se desilo?“, bilo je, takođe, često pitanje, kao i: „Kako izgledaju ti *demoni*?“

Suočena s takvim pitanjima, Grejs je najradije odgovarala: „Radije ne bih pričala o tome, ako nemate ništa protiv.“ To je obično delovalo. Sirota Grejs, mislili su. Naravno da ne želi da se priseća tog groznog mesta.

To joj je bilo daleko lakše nego da ih ubeđuje da su na tom brodu zapravo s njom postupali sasvim lepo. Maskirani kapetan delovao je dobroćudno i trudio se da učini ono što je najbolje za Grejs. I mada su vampirati – naravno – pili krv, to su činili umereno, samo na svojoj nedeljnoj gozbi. Krv su im obezbeđi-

vali davaoci, prema kojima su, zauzvrat, dobro postupali. Sve to je ispričala Konoru, ali čak ni on nije mogao da razume kako je ona sve to prihvatila. Sama pomisao na uzimanje krvi – ili „hranjenje“, kako su to nazivali vampirati – ispunjavala ga je užasom. Grejs se smešila. Koliko god Konor delovao hrabro pred svojim drugovima gusarima, od same pomisli na krv uvek bi mu se smučilo. Dobro je, pomisli, što se *ona* obrela na vampiratskom brodu, a *on* na gusarskom – a ne obrnuto!

Koliko god to zvučalo čudno, Grejs je na vampiratskom brodu stekla dobre prijatelje. Čak i odeću koju je nosila na sebi poklonila joj je Darsi Flotsam – koja je danju bila figura na pramcu broda, a noću, po sopstvenim rečima, „zabavljačica“.

Sedeći na svom uskom krevetu, Grejs skloni tanku zavesu s prozora. Pučina beše blistavo plava. To ju je – veoma često – podsećalo na Lorkana Fareja. „Mladi“ vampirat ju je spasao od utapanja. Čuvao ju je na brodu i, kada su pirati došli po nju, zaštitio i taj poslednji put. Brod je napustila u velikoj žurbi, mada to nije želela. Nije čak uspela ni da se čestito oprostila s Lorkanom. Više ga nije videla pošto se odjednom pojavio Konor. Dolazak njenog brata ju je toliko iznenadio!

Naravno, kad je svanulo, Lorkan je morao da se vrati u utrobu broda. Međutim, kad je Grejs otišla u njegovu kabinu da se pozdravi, nije ga zatekla tamo. Naterala je Konora da sačeka dok ga je tražila po brodu, ali ga nije našla. Čak ni kapetan vampirata nije umeo da joj kaže gde bi Lorkan mogao biti. Konačno više nije mogla da zadržava Konora. Grejs se oprostila s kapetanom vampirata, a zatim se poslednji put vratila u svoju kabinu. Uze-la je svoje malobrojne stvari – među kojima i sveske iz svoje kabine i nešto odeće koju joj je poklonila Darsi – i vratila se na palubu, spremna za polazak.

Kad je kasnije u kabini na *Dijablu* raspakovala svoje stvari, među njima je otkrila malu drvenu kutiju, koje se nije sećala. Pošto je razmotala platneni smotuljak koji je unutra našla, iz

njega je ispala kartica. Ispisana poznatim starinskim rukopisom – još čudnijim nego obično – na njoj su bile reči:

Draga Grejs,

Evo nečeg po čemu ćeš me pamtiti.

Srećan put!

Tvoj iskreni prijatelj

Lorkan Farej

Grejs je srce snažno tuklo dok je držala karticu. I sam Lorkanov kitnjasti potpis bio je dovoljan da je potrese. Međutim, u smotuljku platna krilo se još veće iznenađenje. Tu je bio Lorkanov neobični prsten. Sećala se kada ga je prvi put videla – kada joj je sklonio pramen kose s mokrog lica pošto ju je spasio iz vode.

Sada je gledala u prsten – u neobične ruke koje drže lobanju i malu krunu na temenu.* Uzela ga je u ruke. Previše dragocen poklon, pomisli ona. Taj prsten je gotovo bio deo Lorkana. Ali možda joj ga je baš zato dao, pomisli ona ushićeno. *Želeo* je da ona sa sobom ponese deo njega. Vratitiće mu ga jednog dana, odlučila je. U međuvremenu, prsten će biti njena amajlija – uspomena na dane koje je provela na vampiratskom brodu i znak da će se jednoga dana, u budućnosti, *zaista* vratiti tamo.

Do tada, otkopčala je lančić koji joj je poklonio Konor i stavila prsten na njega, zajedno s Konorovim medaljonom. Bile su to dve njene najveće dragocenosti.

* Reč je o nešto izmenjenom tradicionalnom irskom prstenu u obliku dve ruke koje drže srce, iznad kojeg obično stoji kruna. Smatra se da elementi ovog simbola predstavljaju ljubav (srce), prijateljstvo (ruke) i odanost (kruna), a krilatica ovog prstena je: „Neka vladaju ljubav i prijateljstvo“. Lorkanov prsten, međutim, umesto srca ima mrtvačku glavu. (Prim. prev.)

Grejs diže ruku da dotakne prsten koji je nosila oko vrata. Ponekad, kad bi ga dodirnula, sklopila bi oči i jasno videla vampiratski brod, kao da je stvaran. Da je bar tako!

Kako su oni – kapetan i Darsi i Lorkan?, pitala se. Gde su sada? Opet je zažalila što nije imala više vremena da se sa svima pozdravi. Bilo je nemoguće prepirati se s Konorom kad joj je rekao da mora poći s njim na *Dijablo*. Nikada ne bi uspela da ga ubedi kako treba da ostane na vampiratskom brodu. To bi bilo *ludo*, zar ne? Odabrali da živiš među vampirskom posadom? Sećala se nečega što joj je jednom otac rekao: „*Ponekad je ludilo mudrost, Grejsi.*“ Imala je osećaj da bi to njen otac razumeo.

Grejs spusti ruku s Lorkanovog prstena. Da je mogla da bira, odabrala bi da ostane. Samo jedan član posade joj je pretio. Kao i uvek, zadrhtala je setivši se lika poručnika Sidorija – njegovih vatrenih očiju i zlatnih sekutića, oštih poput bodeža.

Sidorio – koji je ubio svog davaoca i držao Grejs zatočenu u kabini dok je kapetan nije spasio.

Sidorio – koji joj je ispričao kako ga je, pre nego što je postao vampir, ubio sam Julije Cezar.

Sidorio – koji je oteran s broda u izgnanstvo.

Jedino je on na tom brodu predstavljao pravu opasnost, pomisli Grejs zureći u prozirni okean. Ali Sidorio je otišao. Opasnost je prošla. Sad bi se sigurno smela vratiti, kad bi samo znala kako.